

Stjernen.

L. B. Beeson, Redaktør.

Allt Vædet vedkommende (saasomt: Journaler, Aviser, Adresselister og s. v. adreßeres) Stjernen" Dannebrog, Redaktør.

Penge kan sendes i "Money Orders", Post Note, Bank Note eller i Registeret Breve.

For Penge der sendes i Lige Brev kan Afgiverne ikke være ansvarlig.

"STJERNENS" AGENTER.

"Stjernen" kan bestilles hos ethvert Herred, der som vore "Agenter" er bemyndigede til at modtage og fraktere for Abonnementspenge.

C. S. Christensen, Århus, Nedr. R. A. Hansen, Odense, H. A. Madsen, Sønderborg, H. R. Johansen, Viborg, Nedr.

Præmummer eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Høveden er betalt for dem.

Plads for tun et Sprog i "Common" Stolen.

(Efter "The North".)

Med en Nærighed, der var en bedre Sag værdig, hørte vore tyske Medborgere for at høre deres Sprog i dette Land. Deres Mital er dem en væsentlig Støtte i denne Henseende. Til videres forslaginger tjener, at det tyske Element omfatter saa meget af den høje Kultur og holder saa højt en Rang i alt, der vedrører Kunst. Sjøndt det nok forligger, undskylder det tilbøjelige. Det er heldigt for Staten, at det engelske Sprog saa almindeligt benyttes af Irlanderne, eftersom de sandsynligvis haar et celtisk Stolepørgsmaal at krydes med ved Eiden af det tyske, der nu gjer Kraa paa Opmarksomhed.

Standinavene læse deres Modersmaal i deres Sognestoler. De er under tiden tilbøjelige til at forsumme det Engelske. Men hvor talrige de end har været i en enkelt Kommune, har de dog aldrig prøvet paa — nej ej engang omtrent tænkt paa — at indføre deres Fædrelands Sprog i Americanas "Common" Stoler. Tyskerne følge den modsatte Retning. Hvor det er muligt, bliver Tysk gjort til et Sprog i den vglømligste Undervisning.

Vi skal ikke betænke os paa, at udtale os mod sig selv. Efter vort Syn, er det skadeligt for Stolerne, men endmægt mere for Landet. Den tyske Karakter og Kultur maa vedvare, og vil ganske naturligt udgjøre vigtige Bestanddele i det ny mægtende Følge, der har Naavn efter denne Verdensdel. Men den Tanke og Sindenshed, der kræves for dets skjæbnes harmoniske Udarbejdelse, bliver aldrig fatter af det amerikanske Folk, derimod det engelske Sprog bliver nationaliseret i samme Forstand og Udfærdning som, f. Eks., Tyskerne nationaliserer deres eget Sprog i deres eget Land. De som Stater bør kun hende et Sprog, hvorpaa at grunde dets Værdiges Oplysning. Individuelt kan disse tillegne sig Dygtighed i saa mange Tungemaal, som de behøge. Men vor "Common" Stole kan ikke tage Hensyn til enkelte Tilfælde eller Lese med en Smag der staar i Strid med det hele Folks Vel.

Den skandinaviske Sangerfest.

Til de forenede skandinaviske Sangeres Koncert forrige Søndag Aften havde der indfundet sig et talrigt Publikum, som ved livlig Applaus gav tilkænde sin Tilfredshed med Præstationerne.

Det mægtige Kor havde haft lille Tid til Sammensang, men dets Udførelse af "Jan Marsch" og "Koskilde" var ikke desto mindre meget god og pegede tilbage paa hitigt Arbejde fra de respektive Sangerforeningers Side. Dirigenten, Hr. Colberg, stille sig meget flædeligt fra sin Opgave. Han gjorde hverken formeget ud af den, men løste den rette Smag.

De respektive Sangerforeninger udførte flere Numre af deres Repertoire og blev livlig applauderede. Specielt maatte "Svebisk Glee Club" fra Brooklyn og Normandenes Sangerforening af Chicago give "da capo"-Numer.

Af de optrædende Solister tog som venteligt kunde være Frk. Anna Smith Broderparten af Bifaldet. Hun foretog sig intet og effektivt en Arie af "La Perle du Bresil." Hun blev gjentagende fremkaldt og gav som Ekstranummer en spenskt Jollyvisse.

J. F. Alma Hultkrantz gjorde man Betændelse med en begavet Sangerinde. Hun er i Besiddelse af en klar og frisk Stemme, som virker særdeles tilslænde.

Hr. Arveschou indtog Publikum sjældelig ved sin mægtige klangfulde Stemme og sit varme Foredrag. Kjær-

ulfs Sommerfang fik en brillant Udførelse. Hans Udførelse er ogsaa udmærket og vinder om hvilken gennemvænnat Sanger Hr. Arveschou er.

Koncerten i Mandags Aftes overværedes af omtrent 6,000 Tilhørere, eller saa mange som Salen kunde rumme. Foredragene overgik i Velgjørelse og Klange. Deres forrige Aften og næsten alle Numre fulgtes af entusiastiske Fremkaldelser.

J. Financiel faavel som i Kunstnerisk Henseende var den tilendebragte Sangerfest en fuldbendt Sukkes.

Den næste Sangerfest afholdes i Minneapolis, Minn., der har garanteret et Fond af fra 5,000 til 10,000 Doll. til Bidtildelse af de med det eventuelle Sangermøde forbundne Umfølgninger; Minneapolis blev ligeledes valgt som Stedet for næste Delegation, der blev bestiltet afholdt 4de Juli næste Aar.

Lloyds Brev til Kapl. Knudsen.

Hvori Høvedsmedajlen tilstilles ham.

Vi gjengive nedenfor et Kopi af de Lombardst. Udsagnelser Lloyds Brev til Kapl. Knudsen, hvor det meddeles ham, at han har nydt den store Gæde, at blive præsenteret med Sølvmedajlen, som et Bevis paa deres Paaskønnelse af Kaptejnens refulde og flæde Optraeden ved Overførelsen af "Danmarks" Passagerer til "Missouri".

Kjøbenhavn, 18de Juni 1889.

Min Herre:

Af Komiteen for Lloyds er jeg beordret at meddele Dem, at i Betragtning af den mægtige Optraeden, De udførte ved Redningen af Passagerer og Besætning fra Dampskibet "Danmark" d. 6de April 1889, har Komiteen besluttet, at Selskabet Lloyds Sølvmedajle skal tildeles Kaptejn C. B. Knudsen af Dampskibet "Danmark" som Erindring om hans heltemodige Optraeden ved Redningen af Menneskeliv, da dette Stib forløbede i synfærdig Tilstand i April 1889. Lloyds Komite stoler paa at dets Tegn paa Vurdering af Deres menneskeljærlige og vovelige Bestræbelser maa tjene som en Opmuntring til modige og menneskeljærlige Handlinger, ligesom det har været for dem at saa er sjældent Vidnesbyrd.

Deres Høveds,
H. M. Hozier,
Sekretær.

Med Elevator til Eiffeltaarnets Spids.

Opstigningen i Eiffeltaarnet beskriver Sixtus i "Mandags Dagbl." i følgende interessant Brev.

Ved Opgangen til Eiffeltaarnet staar daglig flere Stater opstillede og venter paa at komme op; en Del af disse Mennesker staar med et anbagtigt Udtryk i deres Ansigt, medens andre næsten ligner Forbrydere, der skal føres til Sta-

rettet. Den eneste, som synes at være fuldstændig rolig, var en Engländer, som sad paa en Stol og læste sin "Times"; det var vist en Slægtning til den Mand, som i sidste Historien, tændte sin Cigaret, da Ocean damperen begyndte at gynte.

Den Stillehed som her hersker, fortjentes kun af de forbigaaendes Strid i det grove Sand eller af Elevatorens Knaggen.

Langsomt, næsten umærkeligt, kommer man fremad, og det var først 14 Times Venten, at jeg kunde præsenteres mit Kort — "Service de la Presse" — og slippe ind i Elevatoren. Denne har en ejendommelig Form, afskåret efter Taarnet; kun 15 Personer slippes ind ad Gangen (skjønt der er Plads til 30). Den blaa uniformerede Vagtmester smakter Døren i, og det lille Kabinet, hvori man befunder sig, begynder at høre sig. Det knager betænkeligt i Begyndelsen. Damerne striger, og jeg fortvinder, at jeg ikke i Forvejen har ladet mig lissorfiske. Men alt gaa vel. Den sorte Plattform passerer. 55 Meter.

Reiningen bliver næsten lodret, og Hurtigheden øges noget. Menneskene dernede bliver mindre og mindre. Det bliver pludselig mørkt i Elevatoren! Vi er paa den anden Platform. Her findes det højst beliggende Redaktionskontor i Verden, nemlig Figaro's som herfra udoover er særstilt Miniatures oplag, kaldet "Le Figaro Tome Elf-fel."

Et Par Borde for Redaktionen, et Dufin Sættene, en Marionette-Præse og en lille Pult for Korrekturene, det er det hele. I en Væg kan Taarnbestyrerne indstille deres Naaev, som gjerderne ubodeliggjores i Bladet for den næste Dag.

Hvis man nu ikke er tilfreds med de 130 Meter, som man er kommen Himlen nærmere, maa man finde sig i atter at stilles op i Nætte. Til og fra den øverste Platform gaar to smaa Elevatorer, den ene op, den anden ned, begge i lodret Retning. Efter en Times Venten slippes man ind i Elevatoren og gaar tilvejs.

Den øverste Del af Taarnet ser noget skrøbeligt ud. Højen er forfærdelig, og jeg nægter ikke, at jeg i dette Øjeblik vilde have foretrukket at sidde i Fred og Ro dernede foran Mastshallen. Efter nogle Minuters Forløb stod vi imidlertid lykkelig og vel paa den øverste Platform.

Jeg fortæller straks Vejen op ad den lille Trappe, som fører op til Spidzen af Taarnet. Endelig 300 Meter! Noget mærkværdigere end den Udfigt, man her har, er det vanskelig at tænke sig!

Dernede slynger Seinen sig som et snealgraat Silkebaand, erindrende om Arno, som man ser den fra Milano-Domkirkens Spids. Den glider graciøst forbi Passus og Antennis kofete Bils-læer, slynger sig forbi St. Clouds mørke Alleer, Langchamps Ilygrønne Væ-

delsøbekane og Mont Valerians bristende Vædre for tilsidst at tabe sig i det fjærne.

Ud og solbestimnet ligger Verdens-højen for ens Fødder, glad ved sit freds-føle Arbejde og sin Sommerlykke. Mont-martræ og Belleuille rejser sig mørke og trodsige, over de elegante Skaroterer, og Jvalidetrilens Kuppel gløder i Solen som smeltende Guld. Det Tag, som dækker Napoleons Stov, ligner en projek-tivt Piffelhue — en underlig Skjæbnes Troni.

Det er en underlig følelse at have et Par eller tre Millioner Mennesker samlede under sine Fødder! Mange ser man ikke, og dem, man ser, ligner Mysterer. Man synes selv at være en Kjømpe.

Dannebrog, den 20. Juli 1889.

Til "Stjernen".

For anden Gang skriver Hr. Foged: "Som betjendt er det disse to Bevægelses, Socialisme og Anarkisme, som har sat mest Vore blandt Folk, og hvorfor? Jo, fordi mange Mennesker nok har hørt disse to Benævnelser, men Betydningen af samme er dem aldeles ubekjendt." Lad Hr. Foged falde det "Ufsandhed for ikke at sige Logn", om han vil, men Meningen i Stykket er og bliver dog at Socialismen og Anarkismen gjer mest Udfigt fordi ingen kender dem. Man behøver saamaand ikke at "forvare" og forfalste Hr. Fogeds Avisstriverier for at saa noget forklert ud af dem, for de er som oftest forklerte og meningsløse fra Højselen af.

Jeg vilde heller aldrig have værdiget ham en Løbbe, hvis han ikke til en Vægsdelse paa den mest uforslammede Maaade, havde angrebet Folk, som aldrig har fornærmet ham, bare fordi de tillod sig at have en anden Mening, end den eneste sande Føgeblige.

De opstillede Spørgsmaal finde jeg mig ikke forpligtet til at besvare for Hr. Foged har lært at beherske sig selv i den Grad, at han kan belagge i en saglig Diskussion, uden at stemme den med Insinuationer og Arrigheber.

At der findes Danstæ her i Dannebrog, som harer Høveder, som mit ikke kan hamle op med, kender jeg bedre end Hr. Foged, men det er ingen af disse Danstæ, der sender Bagtalelser og Kjælingshistorier om mig til Worcestter, Mass. Hr. Fogeds Pappenheimer her er mig isørigt en velbekjendt Person. Høvedsigt N. E. Nielsen.

Minden, Kearney Co., Neb.

(Fra vor Korrespondent.)

den 18de Juli, 1889.

Den megen Regn har forhindret Høst-arbejdet en hel Del i de sidste Dage. Udflyttet bliver knapt saa stort som man havde ventet.

Jegaar var her den varmeste Dag nogen for lange Tider kan mindes; flere maatte standse Arbejdet, begrundet paa,

at hoerken Folk eller Kreaturer kunde bjeje Varmen.

Missionær N. P. Gros har sluttet Religionsskolen ved Frederiksberg og er bosat sig her i Byen, hvorfra han vil udføre en Missionsgjerning, baade her og i Hastings samt Frontier County.

En Mrs. Morrison, som lever i Nabo-County't, tog Gift forleden og døde. Daarlighet Familienforhold havde tæret paa hendes Sindstemning længe og lige før hun døde havde hun et Barn, som blev brændt til døde, hvilket synes mest at bevæge hende til at gjøre dette Skridt. Hendes Fader var tilforn Skolelærer i Taarns Sogn, Vendsyssel, Danmark, hans Naavn var Christen Krog.

Kandidat Joh. Simonsen, som af "det danske en. luth. Kirkesamfund", er anjat som Missionær i og omkring Akron, Colo., har i disse Dage været paa Besøg hos Pastor Johnson ved Frederiksberg. Han talte her i Byen i Methodistkirken om Aftenen den 12de ds., og i Frederiksberg Kirke Søndagen den 14de, om Es-terminidagen, samme Dag, ude ved Upsland. Jøag begyver han sig paa Vej til sit Bestemmelsessted.

Meddelelser fra Ord, Nedr.

(Fra vor Korrespondent.)

Den dansk-svenske Forening havde 2 Møder sidste Uge. Mødet aabnedes med Dands og Musik. En sær hemmelig Forening, den.

En Dag i sidste Uge var den varmeste Dag, vi har haft i Sommer, dog paa Grund af det sunde Klima her, var der ingen som sit Solskilt. Dog vor Ven Niels Hansen sølte lidt underligt om Aftenen, hans Rødehest tog sig den Frihed at besøge Jens Petersen, som bor lidt uden for Byen, og da Hansen ikke er godt kændt paa den anden Side af Flo-den, gik han 7 lange Mile, nemlig op til P. Larsens for at saa at vide hvor Jens Petersen boede; men han ey O. K. nu, tallet være Deres forrige Korrespondents Erfaring. Han rekommen-derede 3 Flasler Hofsetters Bitters og det hjalp.

Sidste Uge sit vor gode "uæle" S. S. Hæstall den vise Idee at John Herbrid skulle arresteres. Herbrid hold der haad man kalder en Temperance-Sa-loon, og sælger B. B. Embedsmændene fandt 2 Kasser med Flasler som de bragte op i Raadhuset, og alle der smagte paa det, mente at det var Beer. Det er en mærkværdig sin Smag, vore Temperance-Folk har. Lad os engang se: Er ikke S. S. Hæstall en smart Mand? Jeg tror han er. I de forrige Aar, han var her, var han Farmer, Hotelejer, Kjøbmand, ja han fulgte saa galt Afkø-hol. Han var smart, han saa der var Benge i Alkohol; men det var jo for Landet blev arifhotvatit. Saa som andre Kjøbmand, men han var for dum for Konjurance, han gif Høllit. Men nu er Manden paa Benene igjen, paa Grund af Loven, som holder en Mand's

Hjenssted fri, og da han nu har ledigt en Del som Lotter og til N. R. Co. kan lænste Humberg, som selv har været fulgt berufsende Drikke, kommer paa en Tøppe paa Moralens og prøver paa at bilde baade sig selv og andre ind, at han er ren; men han er bare kaldet en Men det er jo ogsaa not, "uæle" Hæstall er Moralens, — ja saa er hans Egen-ner, to af dem er Redaktører her i Byen, den ene Prohibitionist og den anden Publicist; de ligne Deres Fader i det Ting, de er smarte. De skælder sig anden ud for Tyve, Vogner og værre Det er jo en god Maaade at overtale anden paa. Folk vil gjerne læse for sig noget Vaas. Jo de er smarte, de har det hele for Penges Stald, de har et Eksempel fra deres Fader. Vi er uidentioel flere Temperancemænd her i Byen, som mener, hvad de siger, og ikke Kujoner. Haude en af dem tog Hold af Sagerne, saa havde det skilt sig i andre Farver, men de holder dem gode til at blande dem i Ting, som overdrives. Og den Slags Folk haar vi lige, at en Mand som Hæstall, som selv har jølt Drifkvevarer skulde haar sig, og at det har en daarligh Jæfælde paa Temperance, da her er jo mange som har kændt Mr. Hæstall i mange Aar, og de maa jo absolut saa den Møning, om alt Temperance er saadant som han stiller sig til Eksempel paa, ja er det hele Humberg.

Familje Billeter

fra Standinavien med alle de bedste Priser hos

A. MORTENSEN & Co.
140 E. Kinzie St., Chicago Ill.

E. MOORE'S

Stomagerørter anbefales. Reparation af Sætoke og søres ogsaa.

Dannebrog, - - - - - Nebraska.

James Nelson

komplette og med alle moderne Opfindelser udførelse

og Fotografiske Ateliers er opført paa

Hjørnet af Pioneer, Dannebrog, Neb.

Opfordet her varer i tre Uger, og i den Tid har det ærede skandinaviske Publikun gunstig Chance til at erholde smukke og udførte Fotografier i saavel Kabinets mindre Størrelser samt flere Kortstørrelser. Prospekter til moderate Priser.

Mr. Nelson tillader sig at henvisse til tidligere blandt hans herboende Landsmænd udførte Arbejder som den Slags Anbudsger, der taler tydeligt.

Kom itide og saa Ederes Fotografier og Ordre modtages paa selve Ateliere i Dannebrog.

En Dag kom en Herfælsbvogn kjørende ind i Præslegaarden. Ejeneren aabnedes Døren og hjalp med stor Værdsommelighed en ældre Herre ud, hvis Fødder vare indhyllede i lodue Støvler. Han bevægede sig med Væje et Par Skridt henimod Døren hvor Præssten stod og hilste paa ham.

"Jeg onsker at tale med Dem i Entrum," sagde den Ubekjendte og nikkede uden at tage Hæskhuen af. "Lidt forsigtig, lidt forsigtig!" pebleden han, idet de gik over Dørtærnet. "Jeg lider af Pødbagra og toaler ikke nogen hurtig Væggelse." Han tog Blads i Venestolen, saa sig om og spurgte derefter Præssten, hvad han vidste om det fremmede Drengebarn, som en Pinfemorgen laa henlagt udenfor Kirkeporten.

Den gamle Præsst var død, den nye vidste ikke stort at fortælle om Sagen. "I maa gjøre Jer megen Umage og staafe mig nøjagtig Billedt," sagde Herren, "maaske tager jeg Hittet barnet med mig, i saa Fald skal baade hans og Ederes Løkke være gjørt."

Præssten hentedes Kirkebogen og fandt efter læng Sagen det Sted, hvor Varnets Daab, dets Naavn og Fadder stod indført. Det var alt, hvad han kunde meddele; men den gamle Kløkker levede endnu, efter ham blev der sendt Bud, og han kunde erindre mere. Kløstfrakten, hvori Barnet havde ligget indhyllt, blev ogsaa bragt tilveje; imidlertid sad den fremmede Herre og greb sig velselvist til de syge Ven og nikkede tilfreds og gned sine magre Hænder, der vare besatte med store og kostbare Ringe. Straks efter kørte han og Præssten ud paa Beban, hvor Jens vogtede Faar. Hundene gøede, Jens saa ivøret, han sad som sædvanlig og skrev med en Pind i Sandet. Det var varmt den Dag, han havde knuppet sin Faarselindspele op, indenfor kom hans nøgne Bryst tilsynne. Den fremmede standfede og betragtede ham længe i dyb Tausshed. Jens vedblev at skrive, hans Læber bevægede sig, hvissende. Pludselig havde han sit Høved, strag Haaret tilfide og saa stivt og gjennemtrængende paa den Fremmede.

"Det er hendes Dine," hvissede Herren, "hendes Pande og hendes Emil."

"Hvis Dine, mener Deres Høvelbaarenehed?"

Den Fremmede maalte Præssten fornømt og tilbøvevisende. "Hendes det gyselige Uhyre, som bedrog mig," svarede han endelig. "Sagen har sin Rigtighed, selv Vorten der paa Halsen. Det er umuligt at tage Feil."

"Jeg har ogsaa en daarligh Jød ligesom I," sagde Jens og stlebede de Tegn ud, som han nylig havde tegnet. "Det kommer af, jeg maa stynde mig og løbe med de mange Breve over til Hr. Høfjægernester Jensen til Willesborg; men Prindsen var nok ikke saa todsjet, som han saa ud til; de Andre tog deres Træsko

af, medens han gif henad det kostbare Tæppe. Saa lagde han sit Høved i Puffensens Skjød, hun lyskede ham og tog hans Guldring fra ham. — Jeg bebet saa mindelig, gif mig min Guldring igjen, men tab Jens Hammer ikke saa det vide. Du skal takke Vorherre, men ikke bede om Noget, plejer han altid at sige.

"Deres Høvelbaarenehed har truffen Jens i et helldigt Øjeblik," hørte Præssten, "det er sjældent, han taler saameget paa en Gang." Den Fremmede stod i dybe Tanter. "Hvor han er ærel og modbydelig," sagde han endelig vinlede ad sin Ejener. "Kom og hjælp mig tilbage til Vognene."

Præssten troede, han skulde kjøre med, men den fremmede Herre lod Dem lukke, da han havde sat sig. Kløstfrakten maalledes med sin Pift, og Vognen forsovede i Hulvejen, medens Præssten, maalloos og forbauset, stod og stirrede efter den.

Flere Aar efter kom en anden Vogn kjørende op ad den samme Hulvej. Dame steg ud og gif henimod Højen, hvor Jens sad skjult imellem Stenene den tro Hund foran sine Fødder. Damen var klara Jærferen. Hendes mørke Haar og sorte Haar forsoved maalte til at gjøre et Ansigt blegere, hvorefter at Langdom til at være sidfunden, og i hvis magre Træl hist og her en Kynke vilste sig. Jens starr, som flaaeren med en Knis. Hendes Gemaal var død efter to Aars Høvelbaare man sagde, at deres Forhold ikke havde været lykkelig; han efterlob hende en stellig Farmue og et lille sygeligt og vantrent Barn, hvis Dage spntes at tale. Da hun kom hen til de hvøde Sten, standfede hun foran Jens og bevægede ham taus og forstænde. Det var tydeligt, at han ikke havde den ringeste Høvelbaare om, hvem hun var; han smilede og fortalte derefter sit Arbejde, som stod i at tage en Haandfuld Sand op fra Jorden og gnide det i begge Hænder, det drøysede ud imellem Fingrene.

"Kjender Du mig?" spurgte hun.

an saa ivøret. "Jeg skal være Mozart," svarede han, "naar De maa stille Tableauer." Efter disse Ord brast han i en latter, hvis heftige og livlige Udtal skarene efterhaanden havde dampet og mildnet. Hun rystede sig og dig paa Høvedet, gif nogle Skridt op paa Højen og stødte sig til Sippes Ben med sin haad og over Egnen. Det er vanskelig at bestemme, hvillen Høvelbaare bring der var den mest fremhøvede hos hende, medens hun stod der oppe på højet Høved, sammentnugede Hænder, bestimnet af den nedgaaende Sol, der stode sit røde Lys henover Stenene og den Vanvittige, som var ivrig hestillet med at rulle Sand mellem Hænderne.

"Jeg er Prinds Karl af England," raabte Jens pludselig, "jeg gif Guldring igjen og jeg sidder her midt i mit Kongerige. Se, se! Alle gamle